

PAÍS VALENCIA

Foto: M. J. / Contrasto

JOAN SIFRE, SECRETARI GENERAL DE CC OO DEL PAÍS VALENCIÀ

Text: MIQUEL CALVET / Fotos: RAFA GIL

"Volem ser un sindicat nacional valencià"

Des de la secretaria general de CC OO-PV, càrrec que ocupa des del 1996, Joan Sifre (Alzira, 1949) treballa per un sindicalisme compromès amb la societat. Una aspiració refrendada pel seu periple vital: té la camisa arromangada fa més de trenta anys.

La seua paraula i els seus gestos són discrets, fins i tot vacil·lants, però el seu compromís, immutable. Fill d'una família benestant de la Ribera, Joan Sifre va educar-se amb els jesuïtes de València, que li van deixar una empremta indeleble. Al poc temps de començar els estudis de Filosofia i Lletres, els abandona per acabar aterrant com a seglar en un col·lectiu de jesuïtes obrers de la Malva-rosa, amb els quals començà el seu contacte directe amb la lluita obrera i amb l'emergent sindicalisme. Treballà en empreses metal·lúrgiques, de la construcció i en la fàbrica de ceràmica Nalda. Des d'aquest lloc de treball, comença a muntar les CC OO clandestines fins que va acabar despatxat arran de l'èxit d'una vaga l'any 1976 al qual havia contribuït de manera decisiva. Amb la democràcia no arribà l'acomodament, sinó una estada a Nicaragua, on va treballar colze a colze amb un poble imbuït de la teoria de l'alliberament, una ideologia amanida amb els mateixos ingredients que el compromís de Sifre: la fe cristiana i la lluita obrera. Ara, des de la secretaria general de Comissions Obreres del País Valencià, sindical en el qual treballa des del 1986, aposta per l'*aggiornamento*, per la consolidació d'una organització vinculada a la societat que done resposta a les noves realitats.

—L'augment dels accidents laborals els nou primers mesos d'enguany ha estat espectacular. Quines són les causes?

—Una de les causes és el creixement o el manteni-

ment de la precarietat, de la contractació temporal, de poc temps, de molt poc temps en alguns casos, que comporta una pèrdua notable de la capacitat professional per desenvolupar una faena. L'experiència, que durant molts anys ha estat una capacitat a l'hora de la prevenció, s'ha perdut. La rotació entre diferents treballs i diferents sectors, i la indefensió dels treballadors quan estan en una situació precària ha d'aparèixer per una part o per una altra, i ho fa de la forma més luctuosa. Els accidents laborals han augmentat un 18,5% respecte al mateix període de l'any passat, però els accidents mortals han crescut per damunt del 22%.

—L'administració valenciana pren les mesures adequades?

—L'administració té una part de responsabilitat també perquè fa tres anys i mig es va aprovar una nova llei de prevenció de riscos laborals que exigeix, com totes les lleis, que a banda del legislador existesca un executor que en supervise l'acompliment, i l'administració està fent una part interessant d'aquesta faena però ha anat amb molta lentitud en la feina d'involverar tots els sectors en el desenvolupament de la llei. Continua sense entendre que la seua participació és fonamental en l'aplicació de la llei i de la preven-

ció. S'han de posar més mitjans per a la inspecció de treball, que és poc eficaç perquè no es marca objectius, no planifica on s'ha d'insistir més. L'administració, lamentablement, s'ha fet a la idea que hem passat d'una economia de mercat a una societat de mercat i es descarrega d'aspectes que clarament són responsabilitat pública.

"Les peculiaritats de l'entramat social al País Valencià han de tenir expressió dins d'una confederació, però que siga capaç de defensar els interessos molt arrelats dels treballadors valencians."

—*Què li sembla l'esborrany del Servei Valencià d'Ocupació i Formació (SVOF) que prepara la Conselleria de Treball?*

—Els dos sindicats majoritaris, UGT i CCOO, pactarem un model de transferència de l'INEM el març passat, dins del marc contractual de l'Acord Valencià per a l'Ocupació i la Formació (AVEF). Nosaltres exigirem que fóra un instrument públic que reconeixera les condicions dels treballadors que anaven a transferir-se, que aclarira les condicions laborals dels qui anaven a incorporar-se, que estiguera capacitat per exercir totes les polítiques actives d'ocupació i que tinguera una estructura integral, territorial i sectorialitzada, que garantira la participació dels agents socials de la mateixa manera almenys que ho fa l'INEM. S'acabà la legislatura i no va ser aprovat. Quan comença la nova legislatura, nosaltres tornem a la càrrega exigint que s'acomplisca el model perquè les transferències són de l'I de gener d'enguany. Després, patronal, sindicats i administració hem participat en unes negociacions per mantenir aquest model. La diferència fonamental en l'administració és que arran dels resultats del 13 de juny, ara el PP té una majoria absoluta clara i per decisió de Presidència es crea la Conselleria de Treball. Això significa que tots els instruments que depenen d'ocupació s'han de reestructurar. Hem arribat a unes negociacions on jo crec que totes les parts, sindicats majoritaris i patronal, han acordat un esquema que garanteix que totes les polítiques actives d'ocupació, formació, intermediació en el mercat de treball estaran atribuïdes al SVOF, i l'única cosa que pot suposar una certa matisació del projecte original és la consolidació d'aquestes competències, ja que es començaria per les d'intermediació i després es completaria en el termini de dos anys tot l'entramat de funcions de la institució. Això, al marge que puga suposar un retard no desitjat per a nosaltres, crec que pot ser realista per anar consolidant un canvi tan important com és la creació del SVOF.

—*Rafael Blasco diu que en aquesta legislatura es pot aconseguir la plena ocupació. És vostè tan optimista?*

—Jo crec que la plena ocupació és molt difícil d'aconseguir perquè els canvis tecnològics i molts factors més van en una altra direcció. Nosaltres defensem la plena ocupació, però en fer-ho, defensem una sèrie de mesures que van lligades al repartiment del treball. Una altra cosa és que es puga aconseguir, i per descomptat no s'aconseguirà gràcies a l'acció del govern. La plena ocupació pot ser un objectiu tant per a l'administració com per als sindicats. Jo crec que analitzant no tan sols les xifres sinó també la composició de

les xifres veiem que és difícil que es puga aconseguir perquè al País Valencià tenim un atur estructural molt difícil d'eliminar, una desocupació que afecta col·lectius importantíssims, com ara el dels desocupats joves, el de les dones, que estan molt maltractades en el mercat de treball, o el de les persones de més edat. Ha baixat la taxa d'atur perquè hi ha hagut una baixada d'actius important, per la bona conjuntura econòmica i segurament per la confiança que puga donar als empresaris l'actual govern.

—*Els pressuposts de la Generalitat Valenciana de l'any vinent tenen com un dels objectius la creació de 42.000 llocs de treball.*

—Els pressuposts de la Generalitat per a mi no tenen cap credibilitat. Són absolutament irrealistes. El pressupost ha perdut el paper que tenia de propiciar el seguiment democràtic dels comptes públics per part de les forces parlamentàries i s'han transformat en una

operació d'imatge. Els pressupostos són una mena de comptes del gran capità que responen cada vegada menys a la realitat pressupostària.

—*Vostè considera com un objectiu prioritari la unitat d'acció sindical, però les seues relacions amb l'altra força majoritària, la UGT, no sembla que passen pel millor moment.*

—Des del punt de vista dels treballadors del nostre país, és importantíssima la unitat d'acció dels sindicats majoritaris. No és un objectiu per ell mateix, sinó per la defensa dels interessos que representem. Les relacions amb la UGT no són bones. La unitat d'acció significa que dues organitzacions que són diferents en moltes coses són capaces d'acostar-se en l'avaluació d'objectius i en la planificació d'accions, cosa que ara no ocorre.

—*CCOO-PV està, almenys públicament, molt més disposada en aquests moments a dialogar de manera fluida amb la Generalitat.*

—Jo no entenc els apriorismes en el diàleg. Crec que seria negatiu assentar per endavant per on han d'anar les negociacions. Les negociacions s'han d'anar bastint, no s'ha de tenir predeterminat on s'ha d'arribar. Nosaltres no tenim la preconcepció que el diàleg s'ha de trencar. De cap manera la nostra predisposició a entendre'ns pot ser interpretada com una pèrdua de fermesa en els nostres plantejaments. Tenim moltes diferències amb el govern del senyor Zaplana, però hem treballat de tal manera el diàleg que hem portat l'administració a algunes posicions on les nostres demandes són ateses. Hem arribat a acords amb un govern molt allunyat de nosaltres.

—*Vostè ha manifestat en diverses ocasions que un dels objectius de CCOO-PV és l'arrelament a la terra.*

"El sindicalisme ha de donar resposta als problemes socials. En frase de Bruno Trentin, un històric sindicalista italià, un sindicat que només és sindicat és un mal sindicat. Això, en el cas de CCOO-PV té moltíssima importància."

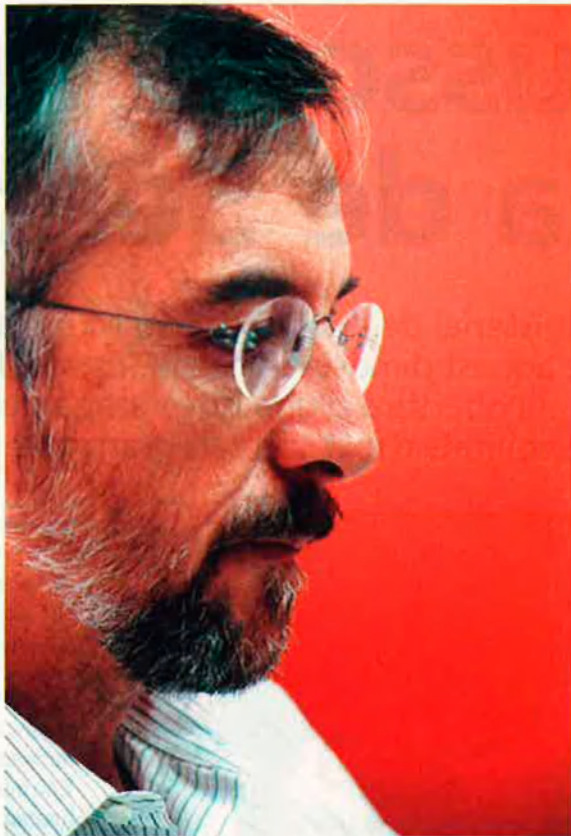
—El nostre objectiu és ser un sindicalisme nacional al País Valencià. Això significa que les peculiaritats que defineixen l'entramat social al País Valencià han de tenir una expressió orgànica dins d'una confederació, però que siga capaç de defensar els interessos molt arrelats, dels treballadors del País Valencià. Això és un nacionalisme exacerbant? No, és el nacionalisme local d'una organització que tracta de resoldre el conflicte capital-treball, que per la seua naturalesa és internacional, i cada vegada més globalitzat. El sindicalisme sempre ha de ser proper a la gent.

—Ja ha començat el debat per al congrés confederal del mes d'abril vinent.

—A CCOO hi ha ara dues concepcions amb idees diferents sobre el model de sindicat. Una que aposta per enfortir l'estructura federal, de les organitzacions sectorials, i una altra posició que vol conservar l'equilibri entre l'estructura sectorial i la territorial, amb capacitat d'incidència socioeconòmica i sociopolítica. Al País Valencià, per una amplíssima majoria, estem pel manteniment de l'equilibri entre aquestes dues estructures. El sindicalisme ha de donar resposta a problemes que són socials. En frase de Bruno Trentin, un històric sindicalista italià, un sindicat que només és sindicat és un mal sindicat. I això, en el cas de CCOO-PV, té moltíssima importància.

—Un mes després, al maig, tindrà lloc el setè congrés de CCOO-PV. Té intenció de continuar liderant aquest projecte?

—En el passat congrés, nosaltres férem un plantejament molt col·lectiu, pensàrem que s'havia acabat el temps dels carismes i havia començat el temps de la gestió. No estem en un règim presidencialista, sinó que depèn de tot el grup de gent que ha abonat l'actuació de l'actual direcció en els últims quatre anys. El debat sobre la persona que ha d'encapçalar el projecte està per fer. Estem preparant el debat sobre les idees que han de vincular al conjunt del sindicat mane

—El 16 de novembre féu deu anys de l'assassinat d'Ignacio Ellacuría i de set persones més al Salvador. Vostè degué sentir a prop la matança.

—Jo vaig conèixer personalment almenys tres dels assassinats. Aquest crim va ser un dels més macabres de la tràgica història del Salvador. A més, hi va haver un element simbòlic, la mort de dues persones directament del poble, com eren les dues cuineres, la mare i la filla. Van morir dues mares simultàniament, ja que també assassinaven la Universitat, alma mater de l'esperit popular.

formal creixen, i les dones tenen una participació més àmplia.

—A partir de l'1 de gener vinent totes les empreses franceses de més de vint treballadors hauran d'aplicar la jornada de 35 hores setmanals.

—A l'estat espanyol, el debat se'ns ha escapat de la cistella. En la discussió de si aquesta jornada ha de ser establerta per negociació col·lectiva o per llei, hem perdut l'oportunitat de generar un consens social necessari per arribar a la conclusió que la reducció de jornada és possible. Durant l'últim segle, s'ha produït una reducció dràstica de la jornada amb uns creixements espectaculars de la productivitat. És possible, per tant, fer compatible la reducció de la jornada i l'augment de la competitivitat. Aquesta reducció de jornada, que podria generar ocupació, s'ha de dur a terme amb tots els mitjans possibles, tant per llei com per conveni.

qui mane. Aquest és el procés que s'hauria d'haver seguit a Madrid. S'hauria d'haver parlat de l'acció sindical de tot l'últim mandat, que ha estat tremendament fructífera. Al País Valencià, estem ara en un procés de redacció obert a la participació de tots.

—Vostè ha dit que el concepte clàssic de proletariat ha quedat desfasat i que ara el que hi ha són condicions obreres molt diferents. Com s'ha de preparar el seu sindicat per a afrontar aquests canvis?

—Existeix la classe obrera perquè existeix un conflicte fonamental difícil de resoldre entre els interessos del capital i els dels treballadors. Però, aquesta classe obrera s'ha fet molt diversa perquè les condicions dels treballadors són molt diferenciades. L'única resposta sindical a aquesta situació és un sindicalisme confederal, que unes organitzacions comunes que mantenen un ideal comú, una cultura de participació comuna. El sindicalisme no s'ha de quedar on és més fàcil exercir-lo, en la indústria, perquè el sector serveis i el sector in-

